08/02/2020

Άγιος Θεόδωρος Στρατηλάτης: Ο Ηρωϊκός Μεγαλομάρτυς του Χριστού

/ Βίοι Αγίων

Κάποιοι κακοήθεις και ανιστόρητοι, θέλουν να περιορίσουν τη χριστιανική πίστη της αρχαίας Εκκλησίας στους φτωχούς και τους δούλους. Όμως έρχεται η ιστορία και τα συναξάρια της Εκκλησίας μας για να τους διαψεύσουν οικτρά. Τη νέα πίστη είχαν υιοθετήσει άνθρωποι από όλες τις κοινωνικές τάξεις και τα επαγγέλματα. Μια από αυτές ήταν οι στρατιωτικοί. Μέσα από τις τάξεις τους αναδείχθηκαν μυριάδες Μάρτυρες κατά τη διάρκεια των διωγμών των πρώτων τριακοσίων

χρόνων.

Του Λάμπρου Σκόντζου Θεολόγου – Καθηγητού

Ένας από αυτούς υπήρξε ο μεγαλομάρτυρας Θεόδωρος ο Στρατηλάτης. Δεν είναι γνωστό το ακριβές έτος της γεννήσεώς του. Τοποθετείται περί τα τέλη του 3ου μ. Χ. αιώνα. Γεννήθηκε στην πόλη Ευχάνεια του Ελενοπόντου, (Ευξείνου Πόντου), στην πανάρχαια κοιτίδα του Ελληνισμού, από Έλληνες γονείς, οι οποίοι είχαν μεταστραφεί στον Χριστιανισμό. Τα πρώτα χρόνια της ζωής του τα έζησε στην Ποντική Ηράκλεια της Παφλαγονίας και ανατράφηκε με τα νάματα της χριστιανικής πίστεως και ευσέβειας. Από παιδί διακρινόταν για το εξαίρετο παράστημά του και κυρίως για τα πλούσια πνευματικά και ψυχικά του χαρίσματα. Είχε αποκτήσει σπουδαία παιδεία, μελετώντας τα ιερά χριστιανικά κείμενα, καθώς και τους αρχαίους Έλληνες φιλοσόφους. Αναδείχτηκε μάλιστα σπουδαίος ρήτορας.
Από νεαρός ξεχώριζε για τις ηγετικές του ικανότητες και γι’ αυτό αποφάσισε να ακολουθήσει το επάγγελμα του στρατιωτικού, το οποίο απολάμβανε μεγάλο σέβας της εποχή εκείνη. Γι’ αυτό και κατατάχτηκε στον ρωμαϊκό στρατό. Το ξεχωριστό σωματικό του παράστημα, οι αθλητικές του επιδόσεις και κυρίως το θάρρος, ανδρεία του και οι έμφυτες στρατιωτικές του αρετές τον ανέβασαν πολύ γρήγορα στη στρατιωτική ιεραρχία του ρωμαϊκού στρατού των ανατολικών περιοχών της αυτοκρατορίας. Έγινε στρατηλάτης, αξίωμα ανάλογο με του σημερινού στρατηγού.
Η φήμη του για τις ικανότητές του και για την αποτελεσματικότητα των λεγεώνων που διοικούσε, έφτασε ως τον αυτοκράτορα Λικίνιο (307-324), ο οποίος τον προσκάλεσε για να τον γνωρίσει από κοντά και να τον ανταμείψει για τις πολύτιμες στρατιωτικές του υπηρεσίες. Αλλά κάποιοι φανατικοί σύμβουλοί του τον πληροφόρησαν ότι ο Θεόδωρος ήταν Χριστιανός. Ο Λικίνιος ήταν φανατικός ειδωλολάτρης και μισούσε θανάσιμα τον Χριστιανισμό. Του έστειλε κατ’ αρχήν μια επιστολή, προτείνοντάς του να θυσιάσουν μαζί στους «θεούς». Ο Θεόδωρος του απάντησε με ευγένεια και διπλωματία πως δεν ήταν δυνατόν να τον συναντήσει τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο και πως τον περίμενε να έρθει στην Ηράκλεια, όπου θα θυσίαζαν τότε από κοινού. Όμως ο στρατηλάτης ήθελε απλά να κερδίσει χρόνο.
Ο Λικίνιος πίστεψε στα γραφόμενα του Θεοδώρου και με την πρώτη ευκαιρία επισκέφτηκε όντως την Ηράκλεια και ο στρατηλάτης του οργάνωσε μια λαμπρή υποδοχή. Του ζήτησε μάλιστα και τα παγανιστικά ξόανα και είδωλα, φτιαγμένα από χρυσάφι και πολύτιμες πέτρες, τα οποία κουβαλούσε μαζί του ο θρησκομανής αυτοκράτορας, με σκοπό δήθεν να τους αποδώσει τιμές. Παρευθύς ο ηρωικός Θεόδωρος πήρε στα χέρια του τα σύνεργα της ειδωλολατρίας, τα οποία θρυμμάτισε και τα έδωσε στους φτωχούς να πουλήσουν τα ακριβά μέταλλα για να καλύψουν βιοτικές τους ανάγκες. Ο Λικίνιος έμεινε άναυδος από την πράξη του κορυφαίου στρατιωτικού του. Θεώρησε την πράξη του αφ’ ενός μεν ασεβή προς

τους «θεούς» του κράτους, και αφ’ ετέρου προσβολή κατά του προσώπου του.
Διέταξε αμέσως τη σύλληψή του και την ενώπιόν του μεταφορά, για να τον ανακρίνει προσωπικά. Ο αυτοκράτορας αρχικά έκρυψε τον θυμό και την προσβολή του και θέλησε με κολακείες να πείσει τον στρατηλάτη να απαρνηθεί την χριστιανική του πίστη και να θυσιάσει στους «θεούς» του. Του επεσήμανε ότι τη λαμπρή του
καριέρα τη χρωστά στην εύνοιά τους και ως εκ τούτου είναι υποχρεωμένος να τους προσφέρει θυσία. Ο Θεόδωρος παρέμεινε ατάραχος και γαλήνιος, όση ώρα μιλούσε ο Λικίνιος. Απάντησε στον αυτοκράτορα πως η χριστιανική του πίστη και ιδιότητα αξίζουν περισσότερο από όλα τα αξιώματα του κόσμου. Πως οι «θεοί» του είναι ανύπαρκτοι και αποκυήματα αρρωστημένων μυθογράφων και πως πίσω από αυτούς κρύβονται οι κακοποιοί δαίμονες, οι οποίοι λατρεύονται στα πρόσωπά τους. Πως ο αληθινός Θεός είναι η Παναγία Τριάδα, που μας αποκάλυψε ο Ιησούς Χριστός, ο Οποίος έγινε άνθρωπος για να μας λυτρώσει από την αμαρτία τη φθορά και το θάνατο. Να μας απαλλάξει από το σκοτάδι της ειδωλολατρίας και της πλάνης, να μας κάνει τέκνα φωτός.
Ο θηριώδης Λικίνιος έγινε έξαλλος από οργή θυμό για την εμμονή του στρατηλάτη του να μη θυσιάσει στους «θεούς» του και για την προσβολή εναντίον τους. Τον απείλησε ότι τον περιμένουν σκληρά βασανιστήρια, αλλά ο Θεόδωρος έμεινε εδραίος στην πίστη του και περίμενε με ανυπομονησία το μαρτύριο για την πίστη του στο Χριστό. Τότε διέταξε να τον καθαιρέσουν από το υψηλό του αξίωμα, να τον γδύσουν και να τον μαστιγώσουν με βούνευρα, τα οποία κατέληγαν σε μολυβένια σφαιρίδια. Οι απάνθρωποι ειδωλολάτρες δήμιοι ξέσκιζαν με λύσσα τις σάρκες του Μάρτυρα και κατόπιν τον έριξαν στη φυλακή, όπου έμεινε επτά ημέρες χωρίς τροφή και νερό, αναμένοντας να απαρνηθεί την πίστη του. Αφού είδε ο Λικίνιος ότι δεν κατόρθωσε τίποτε, έδωσε εντολή να τον σταυρώσουν, εν μέσω απερίγραπτων ταπεινώσεων και βανδαλισμών. Η ψυχή του πέταξε στα ουράνια, για να συναντήσει τον αληθινό και αιώνιο Βασιλέα Χριστό και το σώμα του το συνέλλεξαν οι Χριστιανοί και το ενταφίασαν με μεγάλες τιμές. Ήταν 8 Φεβρουαρίου του έτους 319. Αυτή την ημέρα όρισε η Εκκλησία μας να τιμάται η σεπτή του μνήμη. Ανήκει στη χορεία των μεγαλομαρτύρων και απολαμβάνει διαχρονικά την τιμή των πιστών. Αυτοί είναι οι ήρωες της Πίστεώς μας!